

Když prozaik Jiří Hájíček sám nepíše, čte. Hodně. A taky hodně nestihá.

Které knihy teď máte na nočním stolku?

Už rok mi ležela na stolku biografie Františka Josefa I. od Michaely a Karla Vocelkových, asi čekala, až si ji vezmu na dovolenou do Rakouska. Na výstavě ve Valdštejnské jízdárně jsem si nedávno koupil monografii o malíři Josefu Šimovi – Cesta k Vysoké hře. Překlad sborníku Vysoká hra z nakladatelství Malvern jsem měl doma už dřív a k tomu si pročítám básnickou sbírku Rogera Gilberta-Lecomta Život láska smrt prázdno a vítr.

Máte nějakého zvláště oblíbeného spisovatele?

Je jich hodně, namátkou Ota Pavel, Bohumil Hrabal, básníci Josef Kainar a Jan Skácel, taky knihy Milana Kundery.

Co jste četl, když jste byl malý kluk?

Mayovky a verneovky a vůbec dobrodružné knihy jako Ostrov pokladů nebo Stopař. Taky knížku Dva divoši od E. T. Setona. Bavily mě i knížky oceánografa J.-Y. Cousteaua, které mohu číst dodnes. Myslel jsem si kdysi, že mě ovlivní knihy George Adamsona a že budu žít v Africe ve lví rezervaci, ale to se nějak nevyplnilo.

Kterou knihu si v tomhle životě ještě určitě musíte přečíst?

Celý ten komín nepřečtených knih v mé pracovně, který je stále vyšší.

Se kterou autorkou byste rád zašel na skleničku dobrého vína?

Se Zuzanou Brabcovou, ale to už nejde. Ptal bych se jí na to, co jsem nestihl, a myslel si přitom, že je dost času.

A se kterým autorem byste se nebál strávit desetihodinový let?

S panem Škvoreckým, třeba v letadle z Prahy do Toronta. Ale to už taky nejde. ●

